

Arrest

nr. 215 312 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan verzoeker op dezelfde dag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer:

naam: O..

voornaam: A. K.

geboortedatum: (...)1974

geboorteplaats: Benin City

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 14/10/2017.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgende artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene wil een verklaring wettelijke samenwoning afleggen met mevrouw O. G., die in het bezit is van een Belgische verblijfskaart. Zijn intentie tot wettelijke samenwoning geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Het dossier maakt melding van 2 gemeenschappelijke kinderen: O. B. C. (°(...)2014) en O. D. E.(°(...)2016). Het bestaan van een kind geboren op het Grondgebied en zonder geldige verblijfstitel, verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren.

Preventieve maatregelen*3)

~~*In uitvoering van artikel 74/14, § 2, van de wet van 15 december 1980, worden aan de betrokkene de volgende preventieve*~~

~~*maatregelen opgelegd:-*~~

~~*a— zich aanmelden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt en / of;*~~

~~*0— een financiële waarborg, die de kosten van het verblijf en de verwijdering dekt, in bewaring geven bij de Deposito- en Consignatiekas, — w en / of;*~~

~~*0— een kopie van identiteitsdocumenten overhandigen.”*~~

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 “*m.b.t. de motiveringsverplichting*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Doorheen zijn betoog voert verzoeker eveneens de schending aan van artikel 8 van van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van (de artikelen van) het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van het vertrouwensbeginsel en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 8 van het EVRM geschonden worden, alsook de rechten van het kind indien verzoeker dient terug te keren naar Nigeria.

mi. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."1 Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner. Samen hebben zij reeds 2 kinderen.

Verzoeker en zijn partner hebben een duurzame en stabiele relatie, dit blijkt ook duidelijk uit het administratief dossier, het feit dat verzoeker met zijn partner wenst samen te wonen toont dit ook aan. Zij dienden een aanvraag tot wettelijke samenwoning in, zij legden bij de politie gelijklopende verklaringen af.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Bovendien schendt de beslissing de hoorplicht

Daarnaast werd verzoeker nooit gehoord, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied

dient te verlaten en zijn partner en kinderen dient achter te laten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Welke persoonlijk gedrag stoort hier de openbare orde om tot een dergelijke beslissing over te gaan en het bevel met opsluiting te verantwoorden.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het recent arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RW 202254).

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker en zijn gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.

III.2. Schending van art. 8 van het EVRM

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een grondige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het ERVM!

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Nigeria wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing socialneed'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang dergelijke hinderpalen niet kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er dus door verwerende partij geen billijke afweging is gemaakt in het licht van een fair- balance-toets voorafgaand aan het nemen van de huidige beslissing.

Kruispunt Migratie stelt dat: "Verwerende -partij moet een belangenafweging (fair balance -toets) maken tussen de belangen van de staat en het belang voor verzoekster om op het grondgebied een gezinsleven op te bouwen. In deze afweging moet verwerende partij voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kindl "

Ook de Raad stelt in zijn arrest d.d.31.10.2016 nr. 177 241 dat: "... blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden akte of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance'-toets voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben plaatsgevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die zijn toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan . zelf niet tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf RvS 26 juni 2014, nr. 227 900)."

De Raad moet kunnen vaststellen dat in de loop naar het nemen van de beslissing of bij het nemen van de beslissing verwerende partij tegemoet is gekomen aan de beoordeling die zijn toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en dus blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging.(arrest RW 175.754/11)

De raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Zie ook arrest d.d. 21.12.2016 nr. 179890.

Zie ook arrest d.d. 29.03.2017 nr. 195032 (RvV 184 604).

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, verzoeker bezit tot op heden een blanco strafblad. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden! Hij woont hier samen met zijn partner, heeft hier een onderkomen, tewerkstellingsmogelijkheden, zij hebben samen 2 kinderen...

Verzoeker wenst namelijk met zijn partner hier in België samen te wonen en heeft daartoe alle stappen ondernomen. Ze legden hierover gelijklopende verklaringen af bij de politie.

Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende of geen rekening mee te houden!

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan de relatie van verzoeker met zijn partner niet getwijfeld kan worden, ze wonen namelijk ook op hetzelfde adres en verwerende partij heeft hier weet van. Zij hebben samen ook reeds 2 kinderen.

Een eventuele repatriëring van verzoeker zou dan ook een flagrante schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing. Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker en zijn partner dienden een aanvraag in tot wettelijke samenwoning.

Desondanks weigert verwerende partij hier rekening mee te houden.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

Tenslotte schendt deze beslissing de motiveringsplicht

Verwerende partij stelt in zijn beslissing: "betrokkene wil een verklaring wettelijke samenwoning afleggen met mevrouw O. G., die in het bezit is van een Belgische verblijfskaart. Zijn intentie tot wettelijke samenwoning geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven."

Verwerende partij dient minstens te motiveren waarom dit geen schending van art. 8 EVRM inhoudt en niet louter stellen dat het geen automatisch recht op verblijf inhoudt voor verzoeker.

De wettelijke samenwoning met zijn partner geeft inderdaad niet automatisch recht op verblijf, maar verwerende partij dient duidelijk te motiveren waarom dit geen schending van art. 8 van het EVRM zou inhouden!

Het feit dat verzoeker met zijn partner wettelijk wil gaan samenwonen, duidt op een duurzame relatie. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal voor verzoeker wel degelijk een schending van art. 8 van het EVRM inhouden. Hij zal namelijk gescheiden worden van zijn partner waardoor hij zijn recht op een gezinsleven niet naar behoren zal kunnen uitoefenen. Tevens zal hij de verdere zorg voor de kinderen niet op zich kunnen nemen.

Door het gebruik van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren.

Dat dit een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht!

Hij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

III.3. Schending van het IVRK

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De 2 kinderen van verzoeker hebben het recht om verzoeker te kennen en door hem te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of zijn ouders te kennen en door hen te worden verzorgd"

De 2 kinderen hebben recht op een relatie met verzoeker, verzoeker kan niet terugkeren naar Nigeria en zijn kinderen gewoon achterlaten.

Tevens geldt art 9 van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of zijn ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de

ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind/7 Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoeker het recht hebben een band met verzoeker, hun vader, te onderhouden en dat zij die kansen ook moeten krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/zijn ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit hier niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn en belangen van de kinderen gespeeld!

Dat de kinderen wel degelijk recht op verblijf hebben en ten onrechte verwezen wordt naar het feit dat het bestaan van een kind geboren op het grondgebied de tijdelijke terugkeer van de vader niet verhindert. Dat men rekening dient te houden met hun verblijfsrecht en alsdusdanig een terugkeer van de vader dient te kaderen en ook zo te motiveren.

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the ■ expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Verwerende partij dient rekening te houden met de kinderen van verzoeker en faalt erin dit te doen! Integendeel zelfs! Zij worden niet eens vermeld in de beslissing.

Dat het duidelijk is dat verzoeker de kans moet krijgen om de opvoeding van zijn kinderen op zich te nemen en dat een eventuele repatriëring naar Nigeria een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van zijn kinderen.

Verzoeker heeft het recht op een gezinsleven en een band met zijn kinderen te onderhouden en/of verder op te bouwen.

Dat verzoeker na dergelijke afwezigheid bovendien geen onderkomen meer heeft in zijn land van herkomst en in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen! Terwijl hij hier wel degelijk een onderkomen heeft en de zorg voor zijn kinderen op zich kan nemen!

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat hier rekening mee gehouden is. Dit is dan ook onaanvaardbaar!"

2.2 Waar verzoeker verwijst naar de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, is het middelonderdeel slechts ontvankelijk in de mate dat verzoeker de schending van concrete beginselen aanvoert. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een onvoldoende afweging heeft gemaakt met betrekking tot het familieleven van verzoeker, meer bepaald dat minstens onvoldoende rekening werd gehouden met de duurzame en stabiele relatie die hij onderhoudt met zijn partner met wie hij reeds stappen heeft ondernomen met het oog op een wettelijke samenwoning, en met de aanwezigheid van de twee kinderen. Ook in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en waar hij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert, verwijst verzoeker naar deze elementen.

De motiveringsplicht die voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), waarnaar verzoeker in de hoofding van het middel verwijst, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde van de staatssecretaris specificeert dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. In de mate dat verzoeker in die zin de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, maakt hij niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden

beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt of betwist. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent.

Artikel 8 van het EVRM waarvan verzoeker de schending aanvoert, bepaalt:

- “1. *Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie. Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “*gezinsleven*”. Om een voldoende graad van “*gezinsleven*” vast te stellen, is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘*verbroken*’ beschouwd. Het gezinsleven is thans geenszins betwist door de gemachtigde.

Nog daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en/of artikel 8 van het EVRM een motiveringsplicht in zich draagt, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de aanwezigheid van zijn gezin in België.

Immers, de gemachtigde van de staatssecretaris vermeldt uitdrukkelijk dat verzoeker een verklaring wettelijke samenwoning wil afleggen met mevrouw O. G. die in het bezit is van een Belgische verblijfskaart. De bevoegde gemachtigde zet vervolgens uiteen dat de intentie van verzoeker tot wettelijke samenwoning hem echter niet automatisch recht geeft op verblijf. Eveneens wordt gemotiveerd in het kader van (een belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad wordt nog gesteld dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden die verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Tevens verwijst de gemachtigde in de bestreden beslissing naar rechtspraak van de Raad van State en stelt dat dient te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. De bevoegde gemachtigde concludeert op dit punt dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Vervolgens motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens uitdrukkelijk omtrent de aanwezigheid van de kinderen: “*Het dossier maakt melding van 2 gemeenschappelijke kinderen: O. B. C. (°(...)2014) en O. D. E. (°(...)2016). Het bestaan van een kind geboren op het Grondgebied en zonder geldige verblijfstitel, verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren.*”

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd en dat een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. De bevoegde gemachtigde geeft, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, wel degelijk rekening houdende met de wil tot samenwonen van verzoeker en derhalve zijn relatie, aan waarom geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. De stelling dat door het gebruik van “*deze zin*” alle aanvragen kunnen worden geweigerd, is louter een holle bewering daar de concrete omstandigheden *in casu* in overweging werden genomen. Verzoeker kan deze afwegingen ook niet afdoen als een fragmentarische beoordeling. Verzoeker geeft doorheen zijn kritieken in wezen aan het niet eens te zijn; hiermee kan verzoeker de motieven niet aan het wankelen brengen, noch slaagt hij erin een schending van het vertrouwensbeginsel aan te tonen. Tevens dient te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

In casu is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoeker geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht.

Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie dermate buitengewoon is dat de gemachtigde omwille van zijn gezinsleven de positieve verplichting had om het respect voor de bepalingen van de vreemdelingenwet, hetgeen als een legitiem doel met name als onderdeel van de openbare veiligheid kan worden beschouwd, opzij te schuiven. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker. Zo wordt ook gesteld dat de terugkeer tijdelijk zou zijn, meer bepaald om aldaar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Zo er al sprake zou zijn van een scheiding, zou het bijgevolg een tijdelijke scheiding betreffen, daar de beslissing verzoeker niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens zijn binnenkomst- en verblijfsdocumenten in orde zijn. De Raad merkt hierbij nog op dat de moderne communicatiemiddelen kunnen zorgen voor regelmatige contacten. Evenmin verhindert het legaal verblijf van de partner dat zij en de kinderen verzoeker kunnen opzoeken. Geen van beide kinderen zijn immers reeds schoolplichtig. De redenering van verzoeker dat hij zijn recht op gezinsleven niet naar behoren zal kunnen uitoefenen en hij de verdere zorg voor de kinderen niet op zich kan nemen, is dan ook te kort door de bocht. Daarenboven kan in artikel 8 van het EVRM geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch *instrumentarium* (RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Waar verzoeker verwijst naar zijn onderkomen en tewerkstellingsmogelijkheden, en in de mate dat hij hiermee een schending van zijn privéleven wenst aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat hij niet op concrete wijze uiteenzet waaruit zijn privéleven zou bestaan, laat staan dat hij dit staaft, zodat hij ook geen schending van het privéleven aantoonde. Bovendien kan uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM worden afgeleid (zie in die zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77).

Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Wat de verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, weerspiegelt. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou

moeten worden ingevuld. Gelet op het voorgaande, wordt dan ook geen schending aangetoond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waarnaar verzoeker verwijst, benadrukt de Raad dat dit beginsel inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het vervullen van de hoorplicht heeft hoe dan ook slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien hij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen.

Met zijn louter algemeen betoog dat hij niet de kans kreeg zijn standpunt uiteen te zetten en dat geen rekening werd gehouden met de specifieke situatie en het gezinsleven, brengt verzoeker geen concreet element naar voren waarmee geen rekening zou zijn gehouden. Immers, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat hij wettelijk samen wenst te wonen met zijn partner en met de aanwezigheid van twee kinderen. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden, noch dat geen rekening zou zijn gehouden met de concrete omstandigheden van de zaak of de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoeker deelt ook thans geen relevante gegevens mee die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Bijgevolg beperkt verzoeker zich tot een louter theoretisch betoog en maakt hij dan ook niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel zouden zijn geschonden.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de door verzoeker ondertekende akte van kennisgeving gevoegd bij de bestreden beslissing aangeeft: "*Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, gehoord te zijn. (Zie het door de politie Antwerpen ingevulde administratief verslag.)*" In het administratief dossier bevindt zich inderdaad een "*Administratief verslag vreemdelingencontrole*" waarin wordt verwezen naar een "*uitnodiging voor verhoor inzake mogelijke schijnsamenwoning met O.(...) G.(...) °(...) 1979*". In dit verslag wordt als datum en uur van vrijheidsbeneming "*14/09/2017 om 10:25*" vermeld, terwijl in de akte van kennisgeving bij de bestreden beslissing "*14/09/2017 13.50*" wordt vermeld. Hieruit blijkt minstens dat verzoeker de kans kreeg te verwijzen naar mevrouw en de kinderen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, hetgeen hij ook heeft gedaan.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij zich in dezelfde omstandigheden bevindt als de omstandigheden in het arrest van de Raad met nummer 184 616 waarnaar hij verwijst. Zo betrof dit een procedure om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag en tevens verwijst naar het verdrag in het algemeen, merkt de Raad op dat de artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Waar verzoeker nog uitgebreid verwijst naar het belang van het kind, blijkt uit de bestreden beslissing dat, zoals hoger reeds vastgesteld, eveneens rekening werd gehouden met de aanwezigheid van de kinderen. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

De verwijzingen naar een eventuele repatriëring, betreffen louter hypothetische stellingen daar de bestreden beslissing in onderhavige procedure geen gedwongen verwijdering in zich draagt, doch louter een bevel om het grondgebied van België te verlaten, evenals dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij verzoeker beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, uiterlijk op 14 oktober 2017.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad, wijst de Raad er nog op dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen.

In fine van zijn verzoekschrift haalt verzoeker nog aan dat hij na dergelijke afwezigheid bovendien geen onderkomen meer heeft in zijn land van herkomst en in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen. Hij concretiseert noch staaft echter zijn betoog zodat hiermee geen rekening kan worden gehouden.

Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat geen voldoende onderzoek werd gevoerd. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de aangevoerde artikelen en beginselen wordt dan ook niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN